



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**  
**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**  
Гж1 1552/13  
Дана 13.03.2013. године  
**Б Е О Г Р А Д**

**РАД-6.1** зарада, накнада зараде

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа у парници тужиоца АА кога заступа адвокат АБ, против туженог "ББ" кога заступа БА, ради накнаде штете, вредност предмета спора 282.048,00 динара одлучујући о изјављеној жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Ваљеу 13 П1 552/2012 (2010) од 07.12.2012. године донео је у седници већа одржаној дана 13.03.2013. године

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеу 13 П1 552/2012 (2010) од 07.12.2012. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 42.000,00 динара.

**Образложење**

Пресудом основног суда у Ваљеу 13 П1 552/2012 (2010) од 07.12.2012. године у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете за период од 06.10.2007. до 06.10.2010. године исплати новчане износе у вредности за период са законском затезном каматом од датума до исплате као и његовим садржајем, све у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом принудног извршења, док је ставом два изреке обавезан тужилац да туженом плати на име трошкова парничног поступка износ од 13.880,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ 72/2011) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

Жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде следи да је тужилац био у радном односу код туженог, да је по том основу закључио уговор о раду 29.04.2002. године према чијем садржају је распоређен на пословима контролора физичког обезбеђења и ППЗ и да се зарада утврђује тако што се цена рада за најједноставнији рад утврђена колективним уговором множи са коефицијентом 2,40, да је Анексом уговора о раду М-178 број 1 од 30.01.2006. године утврђено да ће запослени овде тужилац обављати послове чувара ватрогасца са описом послова као у његовом садржају и са правом на новчане износе основне зараде у висини од 12.579,16 динара месечно који износ се добија множењем коефицијента 2 и цене рада за најједноставнији рад која је одређена колективним уговором, да је Анексом уговора о раду М-178 број 2 од 29.06.2007. године утврђено да ће запослени овде тужилац обављати послове чувара ватрогасца са утврђеном основицом зарада у висини од 12.579,16 динара месечно који износ се добија множењем коефицијента 2 и цене рада за најједноставнији рад која је одређена у складу са колективним уговором док је анексом уговора о раду М-178 број 3 од 23.02.2007. године утврђено да ће запослени овде тужилац обављати послове ватрогасца чувара са утврђеном основном зарадом у висини 13.697,58 динара месечно, а одлуком Уставног суда У бр 25/2009 од 09.06.2010. године утврђено је да нису у сагласности са Уставом одредбе:

-Члан 5 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора Саобраћајног предузећа Ласта АД Београд број 5877 од 20. августа 2008. године;

-Члан 9 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора "ББ" број 6933 од 01.10.2002. године;

-Члан 2 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора Саобраћајног Предузећа Ласта АД Београд број 8749 од 25.09.2003. године;

-Члан 27 Појединачног колективног уговора "ББ" број 5367 од 29. јула 2002. године нису су у сагласности са Уставом и законом, да је овим нормама било прописано: Одредбом члана 26 Појединачног колективног уговора од 29. јула 2002. године да се цена рада посла утврђује тако што се цена рада за најједноставнији рад помножи коефицијентом посла који запослени обавља према табели коефицијената садржане у овом члану;

-Одредбом члана 27 став 1 овог Колективног уговора предвиђено је да се на рад за најједноставнији рад за сваку профитну организацију утврђује према исказаном кварталном пословном резултату а за стручну службу према кварталном пословном резултату као профитна организација у Београду, ставом два овог члана појединачног колективног уговора утврђени су називи профитне организације и цена рада бруто и нето износа стим што су цене рада утврђене различитим износима у зависности од профитне организације и тим износи крећу у распону од 2.362,80 у нето односно 3.400,00 динара у бруто износу до 3.500,00 динара у нету односно 5.070,52 динара у бруто износу. Да је одредбом члана 1 Колективног уговора изменама и допунама појединачног колективног уговора број 5877 од 20.08.2002. године утврђено да се обрачун зараде за возно особље врши у складу са одредбама акта у вредновању послова возног особља у предузећу уколико нису у супротности са одредбама колективног уговора док је чланом 2 утврђена висина месечне зараде у случајевима када запослени не изврши по слову утврђене планом рада односно кад изврши у целини по слову утврђеног планом рада или изврши друге послове којима је знатно увећан по струци обим посла;

-Одредбом члана 5 овог Колективног уговора је утврђено да се исти колективни уговор ступа на снагу наредног дана од дана истицања на огласној табли предузећа; да је одредбом Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 6133 од 01.10.2002. године измењен члан 26 појединачног колективног уговора и утврђена је измењена табела коефицијената утврђено да запослени имају право на увећање зараде тако што се коефицијент посла који је запослени остварио у месецу за који се врши обрачун зараде увећа за додаток од 0,50 (члан 3) да се запослени у делима предузећа са седиштем ван Београда у којима је утврђена нижа вредност цене рада за најједноставнији рад исплаћује разлика у виду фиксне стимулације до износа додатка из претходног става исплаћеног у Београдском делу предузећа (члан 4); да овај колективни уговор ступа на снагу наредног дана од дана истицања на огласној табли предузећа и да ће се примењивати на исплате зараде које се врше након његовог ступања на снагу (члан 9). Исто тако одредбама члана 1 Колективног уговора број 8749 у изменама и допунама Колективног уговора од 25.09.2003. године измењен је члан 26 колективног уговора и утврђено да се цена рада у предузећу утврђује тако што се цена рада за најједноставни рад утврђена овим уговором помножи коефицијентима по групама послова одређеним овим чланом и утврђени су коефицијенти у датим распонима према захтевима стручности због чега групе послова за које се не захтева стручност као до послова за које се захтева високо образовање, док је чланом 2 Колективног уговора утврђено да овај колективни уговор ступа на снагу наредног дана од дана истицања на огласној табли предузећа и да ће се примењивати на исплате зараде које се врши након њиховог ступања на снагу, а предмет уставне контроле није била одредба члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године а којом нормом је прописана цена рада за најједноставни рад утврђује за сваку профитну организацију према исказаном пословном резултату и успеху туженог предузећа и да је тужиоцу зарада обрачуната и исплаћена према назначеном уговору о раду и одредби члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које битно прихвата и овај суд као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Наиме, одлучна чињеница у овој парничној ствари је да предмет уставне контроле није била одредба члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године. Ради тога за одговор која је меродавна цена рада за најједноставнији рад за обрачун зараде у профитним организацијама одлучна је ова правна норма а према њеном садржају се утврђује цена рада за сваку профитну организацију према исказаном пословном резултату успеха предузећа.

Изложено из разлога:

-Што је према одредби члана 167 став 1 тачка 1 и 3 Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06) у надлежности Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом и опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, а такође и да одлучује о сагласности других општих аката са законом;

-Што су правне последице и начин отклањања правних последица услед примене општег акта који није у сагласности са Уставом и законом када је то утврђено одлуком Уставног суда одређене одредбом члана 59 до 61 новелираног текста Закона о Уставном суду и што је материјална претпоставка за отклањање тих последица не само да је одлуком Уставног суда утврђено да одређена норма општег акта није у сагласности са Уставом и законом већ и да је активиран поступак предлогом за измену појединачног правног акта у одговарајућем делу. На то је у односу на норме колективног уговора туженог послодавца које су биле предмет уставне контроле указано и закључком Уставног суда У – 14/2011 од 02.04.2012. године и назначено да у овом случају када се ради о питањима која се односе на утврђивање новчане накнаде на име разлике у висини зараде штетне последице се отклањају актом послодавца.

У односу на члан 1 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године изостала је уставна контрола, нема одлуке Уставног суда којом би било утврђено да је назначена норма која садржи говор о начину одређивања цене рада неуставна, односно супротна слову закона па због тога суд у парници и није овлашћен да вреднује уставност односно законитост те норме колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године. Ово посебно у ситуацији када та норма по садржају није иста као и норме које су биле предмет уставне контроле и за које је утврђено да нису у сагласности са Уставом и Законом.

Томе у прилог и то што упоредна анализа норми које су биле предмет уставне контроле и одредбе члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године показује да се не ради о истим правним нормама. Ради тога у ситуацији када је тужиоцу у целости

исплаћена зарада обрачуната у складу са уговором о раду назначеним анексима и назначеном нормом члана 1 Колективног уговора изменама и допунама колективног уговора број 18479 од 22.12.2006.године која је била меродавна за период потраживања (овде је период потраживања од 06.10.2007. до 06.10.2010. године) правилан је закључак из ожалбене пресуде да је тужбени захтев тужиоца у целости неоснован. Ово са разлога што је тужени тужиоцу у целости испунио облигацију применом правила из одредбе чл.295. ЗОО, јер обрачун и исплату зараде засновао на назначеној норми члана 1 Колективног уговора изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006.године која је била меродавна за период потраживања

Нема покриће навод жалбе тужиоца да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Супротно наводима жалбе разлози побијане пресуде су јасни потпуни и непротивуречни. Жалба признаје да је одредба члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године измењена одредба члана 27 колективног уговора број 5367 од 29.07.2002. године и цитира ту норму али погрешно инсистира на одредби члана 104 став 2 Закона о раду којима се запосленима гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности коју остварују код послодавца. Када то тврди жалба занемарује: нормативно решење из одредбе члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006. године и стим у вези да је том нормом прописано да се цена рада за најједноставнији рад утврђује за сваку профитну организацију према исказаном пословном резултату доприноса запосленог пословном успеху предузећа. Дакле мери се допринос запосленог пословном успеху предузећа, а суд није овлашћен да врши уставну контролу опште правне норме, јер је то искључиво у надлежности Уставног суда. Зато су без значаја и наводи жалбе да је за профитну организацију ПС и МС пословне организације техничко одржавање АЦ ТТ овај градски саобраћај Ластабус и стручне службе та цена рада 5.775,00 односно 8.238,23 динара а за профитну организацију "ББ" 4.100,00 (нето) односно 5.848,79 динара бруто. Да ли је та норма у садржају таква да повређује право на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности односно да ли се с њом ствара неоснована разлика – члан 20 став 1 тачка 2 Закона о раду и стим у вези дискриминација запослених у одређеном делу процеса рада не може бити предмет контроле у парничном поступку јер би то значило да суд у парници преузима уставну контролу опште правне норме – нормативну контролу а то је у искључивој надлежности Уставног суда.

Ради тога није од утицаја ни позивање жалбе на налаз и мишљење вештака економске струке и тврдња да је одредба КУ о цени рада која се није мењала у 2006. до закључења колективног уговора од 21.09.2010. године и да је тужени приликом обрачуна зарада примењивао различиту цену рада у зависности од тога у којем се организационом делу профитне организације рада обавља. Та чињенична тврдња је тачна, али у присуству претходних разлога без значаја јер се код изложеног овде не може применити правило о једнакој заради за исти рад у конкретном случају с обзиром на назначену норму с обзиром и на различито остварене приходе по профитима организацијама.

Код изложеног нема основа ни за тврдњу жалбе да је створен основ за грађанско правну одговорност тужене по основу накнаде штете. Нема јер је у датој ситуацији тужени послодавац поступао по претпоставци по диспозицији правне норме изнад значајних новела а да ли су те новеле у складу са Уставом и Законом ствар је уставне контроле.

Тврдња жалбе да тужиочево право на накнаду штете проистиче из одредби Закона о раду да се тужени свесно а за њим и Апелациони суд не бави правном основом за накнаду штете из угла одлуке Уставног суда којом је поништена одредба члана 27 Колективног уговора туженог број 5367 од 29.07.2002. године је правно без основа . Суд примењује право а тада не може занемарити одредбе члана 59 до 61 новелираног текста закона о Уставном суду где је у правној ситуацији када је одлуком Уставног суда утврђено да је несагласна норма општег акта са уставом и законом да се тада измена појединачног акта може тражити у одговарајућем року и у прописаној процедури. Пошто назначена новела колективног уговора није била предмет уставне контроле она важи у правном саобраћају. При томе понашање послодавца по њеној одредби члана 1 није противправно. Није јер се он понаша по важећој правној норми док та норма делује у правном саобраћају а то исто важи и за суд у парници који нема овлашћење да врши нормативну контролу. То може само Уставни суд а то он овде у односу на назначену одредбу члана 1 новела Колективног уговора није учинио што и није спорно што сама жалба признаје.

Тврдња жалбе да правни основ накнаде штете у овом случају није уклањање штетних последица примене неуставне или незаконите одредбе колективног уговора зато што у конкретном случају штета за тужиоца није настала применом неуставне одредбе појединачног колективног уговора већ кршење одредбе члана 104 Закона о раду којом се запосленом гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца био би исправан и са становишта примене материјалног права прихватљив под условом да је у истој ситуацији без разумно оправданог разлога направљена разлика. Овде се не ради о истој ситуацији. Не ради јер је реч о две профитне организације, о важећој општој правној норми која зависно од оствареног прихода дефинише цену рада у свакој од тих организација и што суд у тој ситуацији не може у парници избећи примену те правне норме док она важи. Он за то није овлашћен.

Тачно је да суд није везан правним основом али ни са становишта назначених норми Закона о раду које жалба цитира на чијој примени инсистира не следи супротан закључак у присуству претходно изложених разлога.

Навод жалбе да тужени било какву одлуку по овој цени рада након измена и допуна колективног уговора није ни доносио и да нема одлуку коју би побијао пред судом овде је са целине претходних разлога правно без значаја као и инсистирање на резултатима вештачења вештака економске струке ВВ.

При томе овај суд прихвата разлог из ожалбене пресуде да се не може прихватити тврдња тужиоца да тужени није применио правила о повољнијем

пропису из разлога јер се из садржаја назначених норми не може утврдити да се одредбом члана 1 КУ број 18479 од 22.12.2006. године доводе у неповољнији положај запослени зависно од тога што раде у одређеној профитној организацији посебно што од доприноса по основу успеха послодавца сваке профитне организације зависи цена рада , а та категорија је променљива и зависи од стварних резултата рада.

Питање измене колективног уговора у септембру месецу 2010. године и његово усклађивање са законом овде је правно без значаја у присуству претходних разлога.

Супротно наводима жалбе овде је побијана пресуда донета на основу резултата изведених доказа.

Правилно је решење о накнади трошкова поступка јер се исто заснива на правилној примени одредби члана 153 и 154 ЗПП.

Тужилац нема право накнаде трошкова поступка по жалби јер по том правном леку није успео.

Са изложеног а на основу одредбе члана 390, и 165 став 1 ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија  
Боривоје Живковић с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Светлана Антић